

سفیر اسبق آمریکا در سازمان ملل مطرح کرد؛ |۴ دلیل برای مذاکره تهران-واشنگتن/ ایران هنوز برای مذاکره مستقیم با آمریکا آماده نیست!

سفیر اسبق آمریکا در سازمان ملل مدعی شد: نکته کلیدی سخنرانی ترامپ و پومپئو درباره خروج از برجام که از دید بسیاری از ناظران مخفی مانده، این است که دولت عزم یک مذاکره دیگر دارد. سیاست حداکثر فشار با عزم مذاکره و توافق همراه است و به چهار دلیل ایران به میز مذاکره باز نمی‌گردد.

«زلمای خلیل زاد» نماینده اسبق آمریکا در سازمان ملل در یادداشتی در «واشنگتن پست» مدعی شد که ایران با ترامپ مذاکره خواهد کرد.

وی در این یادداشت گفت: اظهارات «ترامپ» درباره خروج از توافق هسته‌ای و اظهارات «پومپئو» بعد از این سخنان واکنش‌های متعددی در پی داشت. برخی از این سخنرانی استقبال کردند اما نسبت به آن ابراز نگرانی کرده‌اند. منتقدان، دولت را به جنگ‌افروزی یا دنبال کردن سیاست تغییر نظام متهم کردند. دیگران این استراتژی را غیر واقع‌بینانه خوانده‌اند.

«زلمای خلیل زاد» مدعی شد: در واقع رویکرد دولت ترامپ، شانس منطقی برای موفقیت دارد. نکته کلیدی که از دید بسیاری از ناظران مخفی مانده این است که دولت عزم یک مذاکره دیگر دارد. سیاست حداکثر فشار با مذاکره و توافق همراه است و این یعنی توافقی جامع‌تر بین دو کشور گزینه روی میز است.

به گفته این دیپلمات سابق آمریکا نکته کلیدی پیام «پومپئو» تمایل آمریکا به مذاکره با ایران برای رسیدن به یک توافق جامع‌تر با هدف عادی‌سازی روابط دو کشور بود. پومپئو ایران را به تماشای دیپلماسی آنها با کره شمالی به عنوان سندی دال بر اراده دولت برای رابطه

با دشمنان و مذاکرات بر سر مسائل پیچیده دعوت کرد.

«خلیل زاد» تاکتیک «ترامپ» را فاقد قابلیت تغییر نظام در آینده نزدیک خواند و مدعی شد: با این حال رویکرد او ایرانی‌ها را به میز مذاکره باز می‌گرداند. تهران در حال حاضر از ایده مذاکره مستقیم با آمریکا ناامید نشده است. آنها بر رسیدن به توافق با اروپایی‌ها برای جبران خسارت‌های ناشی از تحریم‌های آمریکا تمرکز کرده‌اند چراکه تحریم‌ها و تضمین‌های جدید سیاست‌های منطقه‌ای و برنامه موشکی آنها را محدود می‌کند. در ماه‌های آتی احتمالاً ارزیابی‌های خودشان را از گزینه‌های پیش رو خواهند داشت.

وی مدعی شد: ایران احتمالاً از اروپایی‌ها ناامید خواهد شد؛ اینکه دولت‌های اروپایی از خروج آمریکا از توافق هسته‌ای و اعمال مجدد تحریم‌ها علیه ایران ناراحتند یک واقعیت است. اما کمپانی‌های اروپایی، بازار آمریکا را که بسیار مهم‌تر است به خاطر ایران از دست نخواهند داد. کمپانی‌های جهانی اروپایی از ایران خارج می‌شوند و سیاست واقع گرایانه‌ای از سوی اروپایی‌ها نمی‌تواند این واقعیت بنیادین را تغییر دهد. علاوه بر این کوچکی سرمایه‌گذاری اروپایی‌ها در ایران که کمتر از حجم اقتصاد اروپا در قزاقستان است بعید به نظر می‌رسد بتواند تضمین‌های مد نظر ایران را فراهم کند.

«خلیل زاد» دلیل دوم کشیده شدن پای ایران به میز مذاکره را رقابت تسلیحات هسته‌ای خوانده و نوشت: ایران می‌تواند توافق هسته‌ای را رها کرده و سراغ غنی‌سازی اورانیوم برود و در مدت کمی به سطحی از غنی‌سازی که دوست دارد، برسد. رهبر ایران اخیراً دستور آماده باش و به روزرسانی ظرفیت‌های هسته‌ای ایران را داده است.

به گفته این دیپلمات ارشد سابق آمریکا، تصمیم ایرانی‌ها، اروپایی‌ها را به آمریکا پیوند داده و تحریم‌ها بار دیگر اعمال خواهد شد.

«زلمای خلیل زاد» مدعی شد: با این اوصاف واشنگتن به ایران اجازه رسیدن به سلاح هسته‌ای نخواهد داد و تهران در خطر حمله به زیرساخت‌های هسته‌ای خود قرار می‌گیرد.

وی دلیل سوم را ارزیابی‌های ایران منبعث از استراتژی آمریکا و خواننده و نوشت: معلوم نیست تحریم‌های جامع آمریکا چگونه خواهد بود چه نتیجه‌ای به برای اقتصاد ضعیف ایران به دنبال خواهد داشت. احتمالاً تحریم‌های آمریکا خسارت‌هایی را به سرمایه‌گذاری وارد کرده و

اگر تحریم‌ها علیه ایران با فشارهایی علیه گروه‌های مؤذی حمایت ایران در منطقه همراه باشد، ایران با دو گزینه عقب نشینی یا تشدید درگیری‌ها مواجه خواهد شد.

خلیل زاد مدعی شد تشدید درگیری‌ها منابع را از کشور خارج کرده و مزید بر مشکلات سیاسی و اقتصادی داخل کشور خواهد شد .

به ادعای این مقام سابق دولت آمریکا، چهارمین دلیلی که ایران را پای میز مذاکره با آمریکا برمی‌گرداند این است که ایران تحولات مذاکرات آمریکا و کره شمالی را تماشا می‌کند. به نظر می‌رسد خروج آمریکا از توافق هسته‌ای دست کم تا الان بر عزم ترامپ برای مذاکره با کره شمالی و رسیدن به یک راه حل تأثیری نگذاشته است.

وی در پایان مدعی شد: ایران در حال حاضر برای یک مذاکره مستقیم با آمریکا آماده نیست اما با فشارهای اقتصادی و افزایش هزینه‌ها، تهران رویکردش را تغییر داده و خواستار از سرگیری مذاکراتی خواهد شد که بتواند برای هر دو کشور منافع در پی داشته باشد و به تدریج روابط دو کشور را بهبود ببخشد. مسیر آلترناتیو هزینه‌های اقتصادی هنگفتی دارد و حتی ممکن است خطر یک درگیری را به همراه داشته باشد. .